

HOLLY JACKSON

La un pas
de moarte

Traducere din limba engleză de
IONEL GHIRAGOSIAN

LEDA EDGE

Unu

Ochi morți, parcă așa li se spunea, nu? Lipsiți de viață, sticloși, pustiți. Ochii morți îi erau acum tovarăși, urmând-o pretutindeni, la orice pas. Se ascundeau într-un ungher al minții și o însoțeau în vis. Ochii *lui* morți, chiar în clipa în care își dăduse duhul. Îi vedea ori de câte ori arunca o privire fugitivă, dar și în cele mai adânci umbre, și uneori chiar și în oglindă, purtându-i chipul.

Pip îi vedea chiar acum, holbându-se la ea și sfredelind-o. Ochii morți ai unui porumbel fără suflare, lățit pe aleea din față. Sticloși și lipsiți de viață, cu excepția propriei ogindiri în aceștia când a îngenuncheat și a întins mâna. Nu ca să-l atingă, ci doar ca să se apropie suficient.

— Ești gata de plecare, buclucașo? s-a auzit vocea tatălui în spatele ei.

Pip a tresărit când tata a închis ușa din față cu un trosnet puternic, în ale cărui ecouri se ascundea sunetul unei arme descărcându-se. Celălalt tovarăș al lui Pip.

— D-da! a spus ea, îndreptându-se de spate și dregându-și glasul.

Respiră, pur și simplu, respiră!

— Uite! a zis și a arătat cu degetul, deși nu era nevoie. Un porumbel mort.

Tata s-a aplecat ca să se uite, iar pielea întunecată i s-a adunat în pliuri în jurul ochilor mijiiți, în vreme ce costumul impecabil croit, din trei piese, i s-a încrețit în dreptul genunchilor.

Apoi a făcut o față pe care Pip o știa prea bine; urma să spună ceva plin de duh și ridicol, cum ar fi...

— Plăcintă de porumbel la cină? a întrebat el.

Mda, punct ochit! Acum, aproape fiecare propoziție era o glumă, ca și când zilele astea s-ar fi străduit mult mai mult să o facă să zâmbească. Pip s-a înduplecat și i-a oferit un zâmbet.

— Doar dacă e cu piure de șobolan la garnitură, a zis în glumă, renunțând în sfârșit să mai contemple privirea goală a porumbelului și ridicându-și rucsacul de culoarea bronzului pe un umăr.

— Ha! a exclamat el și a bătut-o ușurel pe spate, radiind. Fiica mea cea morbidă!

Când și-a dat seama ce spusese și de toate celelalte înțelesuri care se involburau în doar câteva cuvinte, tata s-a mai schimbat o dată la față. Pip nu putea scăpa de moarte nici măcar în această dimineață târzie și luminoasă de august, în care își petrecea timpul împreună cu tatăl ei. Din câte se părea, doar pentru asta trăia acum.

Tata a alungat stânjeneala, o chestie trecătoare în cazul lui, și i-a făcut semn cu capul spre mașină.

— Haide! Nu poți să întârzi la întâlnirea asta!

— Da! a încuviințat Pip, deschizând portiera și așezându-se pe scaunul ei, neștiind ce să mai spună, căci mintea îi rămăsese la porumbel.

A revenit însă în prezent când au intrat în parcare a gării Little Kilton. Era aglomerată, iar razele soarelui se reflectau din rândurile ordonate de mașini ale navetiștilor.

Tata a oftat.

— Ah, dracu' ăla din Porsche mi-a ocupat din nou locul!
„Drac”: un alt termen pe care Pip regreta că îl învățase.

Singurele locuri libere erau tocmai în capătul îndepărtat, aproape de gardul din plasă unde raza camerelor de vedere nu ajungea. Vechiul loc în care își petrecea timpul Howie Bowers. Cu bani într-un buzunar și mici pungi de hârtie în celălalt. Apoi, înainte ca Pip să se poată abține, sunetul deblocării centurii de siguranță s-a transformat în sunetul pașilor lui Stanley Forbes pe ciment, în spatele ei. Era noapte, Howie nu era la închisoare, ci chiar sub strălucirea portocalie, cu umbre în loc de ochi. Stanley se îndreaptă spre el, dându-i o mână de bani pentru viața și secretul lui. Și, când se întoarce spre Pip, are ochii goi și e ciuruit în șase locuri, iar sângele care curge pe cămașă și pe beton ajunge, cumva, pe mâinile ei. Are mâinile pline de sânge și...

— Vii, buclucașo?

Tata îi ținea portiera deschisă.

— Vin! a răspuns Pip, ștergându-și mâinile de cea mai elegantă pereche de pantaloni din garderoba ei.

Trenul spre stația Marylebone, din Londra, era aglomerat; înghesuiți, pasagerii își zâmbeau jenați cu gura închisă, înlocuind astfel clasicele scuze când se loveau unii de ceilalți. Erau prea multe mâini pe stâlpul metalic, așadar, ca să nu se dezechilibreze, Pip se agățase de brațul îndoit al tatălui ei. Măcar dacă ar fi reușit să rămână în picioare!

În tren, a avut senzația că l-a văzut de două ori pe Charlie Green. Prima dată în ceafa unui bărbat, înainte ca acesta să se miște ca să citească mai bine ziarul *Metro*. A doua oară, a fost vorba despre un bărbat care aștepta pe peron, ținând o armă. Însă când omul a urcat în vagonul lor, trăsăturile i s-au rearanjat și și-au pierdut asemănarea cu Charlie, iar arma s-a dovedit a fi doar o umbrelă.

Trecuseră patru luni, iar poliția încă nu îl găsisese. Soția lui, Flora, se predase la o secție de poliție din Hastings în urmă cu opt săptămâni; cumva, în graba de a scăpa, se despărțiseră. Ea nu știa unde e soțul ei, dar pe internet se zvonea că tipul reușise să ajungă în Franța. Pip îl căutase oricum, nu pentru că voia să fie prins, ci pentru că trebuia să fie găsit. Iar diferența aia era totul, era motivul pentru care lucrurile nu mai puteau să revină vreodată la normal.

Tata i-a surprins privirea.

— Ești agitată din cauza întâlnirii? a întrebat-o peste scârțâitul roților de tren când convoiul de vagoane a încetinit în gara Marylebone. O să fie bine! Să-l asculți pe Roger, da? Este un avocat excelent, știe despre ce vorbește.

Din câte se părea, Roger Turner, avocat la firma tatălui ei, era expert în cazurile de calomnie. Câteva minute mai târziu, cei doi l-au găsit așteptându-i în fața vechiului centru de conferințe, o clădire din cărămidă roșie în care se afla sala unde trebuia să ajungă Pip.

— Bună din nou, Pip! a spus Roger și i-a întins mâna.

Pip și-a privit-o repede pe a ei, ca să nu fie murdară de sânge, înainte să o strângă pe a lui.

— Ai avut un weekend frumos, Victor?

— Da, mulțumesc, Roger! Și mi-a rămas mâncare și pentru prânzul de azi, deci și ziua de luni o să fie excelentă!

— Atunci cred că am face bine să intrăm, dacă ești pregătită? i s-a adresat Roger lui Pip, uitându-se la ceas și strângând în mână o servietă strălucitoare.

Pip a încuviințat cu o mișcare din cap. I s-a părut din nou că are mâinile umede, însă era transpirație. Era doar transpirație.

— O să te descurci, draga mea! i-a spus tatăl ei, îndreptându-i gulerul.

— Da, am rezolvat mii de medieri, a zâmbit Roger, dându-și pe spate părul cărunt. Nu trebuie să te îngrijorezi!

— Sună-mă când se termină! i-a spus tata și s-a aplecat să o sărute pe creștetul capului. Ne vedem acasă diseară! Roger, ne vedem mai târziu la birou!

— Desigur! La revedere, Victor! După tine, Pip!

Trebuiau să ajungă în sala de ședințe 4E, aflată la ultimul etaj. Pip a cerut permisiunea să urce pe scări deoarece, dacă inima îi bătea cu putere din cauza eforului, nu o făcea din oricare alt motiv. Așa gândea ea logic; era motivul pentru care acum alerga de fiecare dată când simțea că i se strânge inima. Alerga până simțea o altfel de durere.

După câteva minute, au ajuns la ultimul etaj, cu bătrânul Roger gâfâind la câteva trepte în urma ei. Bărbatul elegant îmbrăcat care aștepta pe hol în fața sălii 4E a zâmbit când i-a văzut.

— Ah, tu trebuie să fii Pippa Fitz-Amobi! a spus el și i-a întins mâna, iar ea a fost din nou nevoită să vadă dacă nu cumva era plină de sânge. Iar tu ești avocatul ei, Roger Turner! Mă numesc Hassan Bashir și sunt mediatorul vostru independent.

Bărbatul a zâmbit, împingându-și ochelarii pe nasul subțire. Părea amabil și atât de nerăbdător, încât mai că țopăia! Pip nu voia să îi strice ziua, ceea ce fără îndoială urma să se întâmple.

— Îmi pare bine să te cunosc! a spus ea, dregându-și glasul.

— Și mie! a zis el și și-a împreunat mâinile, surprinzând-o pe Pip. Celălalt grup este în sala de ședințe și sunt toți pregătiți să înceapă. Dacă nu cumva ai să-mi pui vreo întrebare înainte, cred că probabil ar trebui să începem, a zis el și s-a uitat la Roger.

— Totul e în regulă!

Roger a ocolit-o pe Pip ca să preia conducerea când Hassan a dat înapoi ca să țină deschisă ușa sălii 4E. Înăuntru era liniște. Roger a intrat, mulțumindu-i lui Hassan cu un semn din cap. După aceea a fost rândul lui Pip. Aceasta a inspirat, arcuindu-și umerii, iar apoi a expirat, scrâșnind din dinți.

Era pregătită!

A intrat în sală, iar primul lucru pe care l-a văzut a fost chipul lui. Stătea în partea opusă a mesei lungi. Pomeții i se ascuțeau în jos, spre gură, iar ciuful blond îi era pieptănat pe spate. El și-a ridicat privirea ca să o întâlnească pe a ei, cu o oarecare urmă de mister și satisfacție în ochi.

Max Hastings!

Doi

Picioarele lui Pip nu s-au mai clintit. Nu le spusese să o facă, era ca un fel de instinct primitiv de apărare; știa că până și un pas ar fi dus-o prea aproape de *el*.

— Aici, Pip! a spus Roger și a tras un scaun chiar în fața lui Max, făcându-i semn să se așeze.

Lângă Max, în fața lui Roger, se afla Christopher Epps, același avocat care îl reprezentase pe băiat la proces. Pip îl văzuse ultima dată pe acest bărbat în boxa martorilor; purtase exact același costum și o hăituisă cu vocea lui care semăna cu un lătrat. Îl urăse, însă, între timp, sentimentul dispăruse, mistuit de ura pentru persoana care stătea în fața ei. Doar masa lată îi despărțea.

— Bună ziua tuturor! a salutat vesel Hassan, așezându-se pe scaunul său din capul mesei, între cele două grupuri. Să trecem peste părțile introductive! Rolul meu de mediator înseamnă că sunt aici ca să vă ajut să ajungeți la o înțelegere acceptabilă pentru ambele părți. Singurul meu interes este să îi fac pe toți cei de aici fericiți, bine?

În mod clar, Hassan nu era conștient de starea de spirit din sală.

— Scopul unei medieri este de a evita litigiul. Un proces reprezintă o bătaie de cap și este și foarte scump pentru toți cei implicați. Așadar, întotdeauna este mai bine să vedem dacă putem ajunge la o înțelegere, nu la tribunal.

Hassan a zâmbit larg, mai întâi spre partea sălii în care se afla Pip, apoi spre cea a lui Max, afișând aceeași expresie pentru toți.

— Dacă nu putem ajunge la o înțelegere, domnul Hastings și avocatul lui intenționează să deschidă un proces de calomnie împotriva domnișoarei Fitz-Amobi, pentru o postare pe Twitter și una pe blog publicate de aceasta la 3 mai anul curent, postări despre care Domniile Lor pretind că au inclus o afirmație defăimătoare și un fișier audio. După o scurtă pauză, în care a aruncat o privire la notițele lui, Hassan a continuat: Domnul Epps, în numele reclamantului, domnul Hastings, susține că declarația defăimătoare a avut un efect foarte grav asupra clientului său, atât în ceea ce privește sănătatea mintală a acestuia, cât și în ceea ce-i privește reputația, pe care i-a afectat-o iremediabil. Asta a condus, mai departe, la dificultăți financiare pentru care cere despăgubiri.

Pip și-a încleștat pumnii în poală, monturile ieșindu-i în evidență precum șira spinării unui animal preistoric. Nu știa dacă putea să rămână în birou și să asculte toate astea – nu știa dacă era în stare. A respirat însă și s-a străduit, pentru tatăl ei și Roger, dar și pentru bietul Hassan.

Pe masă, în fața lui Max, se afla bineînțeles insuportabila lui sticlă cu apă. Plastic mat de un albastru-închis, cu dop de cauciuc. Nu era prima dată când Pip îl vedea cu ea; din câte se părea, într-un orașel de provincie, precum Little Kilton, drumurile tindeau să convergă și să se intersecteze. De acum Pip ajunsese să se aștepte să îl vadă pe Max ieșind la alergat odată cu ea, aproape ca și când ar fi făcut-o cumva dinadins. Și întotdeauna cu nenorocita aia de sticlă albastră!

Max a surprins-o uitându-se la recipient. S-a întins după el, a deschis dopul cu un pocnet și a băut prelung și zgomotos, plimbând apa prin gură și țintuind-o pe Pip cu privirea în tot acest timp.

Hassan și-a desfăcut puțin cravata.

— Așadar, domnule Epps, vă invit să vă prezentați pledoaria de început!

— Desigur! a spus Epps, uitându-se prin hârtii și cu o voce la fel de tăioasă precum și-o amintea Pip. Clientul meu a suferit îngrozitor de când afirmația defăimătoare a domnișoarei Fitz-Amobi a fost publicată în seara zilei de 3 mai, mai ales de vreme ce prezența domnișoarei este extrem de vizibilă pe internet, aceasta având la momentul respectiv mai mult de 300 000 de abonați. Clientul meu a absolvit o universitate de elită, cu o reputație extrem de bună, ceea ce înseamnă că ar trebui să fie un candidat puternic pentru posturile scoase la concurs pentru absolvenți.

Max a sorbit din nou din sticlă, ca și când gestul ar fi trebuit să evidențieze cele spuse.

— Totuși, în ultimele câteva luni, domnul Hastings s-a chinuit să își găsească de lucru la nivelul pe care îl merită, iar aceasta are legătură cu faptul că declarația calomnioasă a domnișoarei Fitz-Amobi i-a știrbit reputația. În consecință, clientul meu e nevoit să locuiască acasă, cu părinții lui, deoarece nu poate să-și găsească o slujbă potrivită și, prin urmare, nu poate plăti chirie ca să locuiască în Londra.

O, bietul violator în serie! a gândit Pip, rostind cuvintele doar cu privirea.

— Însă nu doar clientul meu a avut de suferit, a continuat Epps. Părinții lui, domnul și doamna Hastings, au suferit, de asemenea, din cauza stresului și, recent, chiar au fost nevoiți să părăsească țara, pentru a locui, vreme de câteva luni, în cea de-a doua lor casă, aflată la Florența. Căminul le-a fost vandalizat chiar în noaptea în care domnișoara Fitz-Amobi a publicat declarația defăimătoare; cineva a scris cu vopsea pe fațada casei lor cuvintele: „Violatorule, te voi prinde...”

— Domnule Epps! I-a întrerupt Roger. Sper că nu sugerezi că există vreo legătură între clienta mea și acel act de vandalism. Poliția nici măcar nu i-a vorbit despre asta!

— Deloc, domnule Turner! a răspuns prompt Epps, dând din cap. Menționez acest episod deoarece putem presupune o legătură causală între declarația defăimătoare a domnișoarei Fitz-Amobi și actul de vandalism, de vreme ce s-a produs la câteva ore după publicarea acelei afirmații în spațiul public. Prin urmare, familia Hastings nu se simte în siguranță în propria locuință și a fost nevoită să își instaleze camere de supraveghere în fața casei. Sper că asta explică oarecum nu doar dificultățile financiare ale domnului Hastings, ci și suferința extremă simțită de el și de familia lui în urma declarației defăimătoare și răutăcioase a domnișoarei Fitz-Amobi.

— Răutăcioase? a izbucnit Pip, cu obrajii arzând. Am zis că e violator și *chiar este*, deci...

— Domnule Turner! a strigat Epps, ridicând tonul. Îți sugerez să-ți sfătuiești clienta să tacă și să îi amintești că orice declarație defăimătoare pe care o face acum ar putea fi considerată calomnie!

Hassan a ridicat mâinile.

— Da, da, haideți să facem o mică pauză! Domnișoară Fitz-Amobi, veți avea ocazia să vorbiți mai târziu, s-a grăbit să intervină mediatorul și și-a desfăcut din nou cravata.

— Este în regulă, Pip! Mă descurc, i-a spus încet Roger.

— Îi amintesc domnișoarei Fitz-Amobi, a spus Epps, fără măcar să-i arunce lui Pip o privire, ci uitându-se în schimb la Roger, că, în urmă cu patru luni, clientul meu a fost judecat și a fost găsit *nevinovat* de toate capetele de acuzare. Ceea ce este singura dovadă necesară că declarația făcută la 3 mai a fost, de fapt, defăimătoare.